

OTON V. KOMAN, DIJAK:

Izgubljeni rod

Indijanska povest

Pa se ne smem bahati. To odkritje ni bilo moje. Čprav sem jaz našel uro, je pismo v njej vendar razrešil le slučaj . .

Noč sva prespala pri poglavarju, ki je zelo rad videl pri sebi goste. Ko me je opazil, se je zamislil in njegov obraz je pobledel. Oči so se mu živo zablinkale in kmalu po sprejemu je izginil . .

Old Keller? Kdo je ta mož z nemškim imenom?

Že zdaj v začetku povesti naj začnem z njim in še veliko bom govoril o njem, kajti odslej dalje mi je bil edini cilj, edini človek, za katerega sem se zanimal, edini, ki sem ga hotel imeti zase, edini, s katerim sem se hotel boriti, do

Mož se mi je zdel znan, bil je dolg in suh, pravi Samuel. Njegov tilnik me je spominjal na moža, ki se je edini rešil s svojim vratolomnim skokom iz vlaka . .

Zjutraj se je prikazal in nama voščil dobro jutro. Tookuh pa ga je ostro opazoval, in ko je odšel, mi je šepnil na uho dve besedi, kratki in jedrnat:

— Old Keller! —

Torej se nisem motil. Tookuh je boljši opazovalec kakor jaz, no, saj jaz sem bil le začetnik, zeleneo . .

zadnje kaplje krvi . .

Popoldne sem sedel ob reki Ševanojcev in nedaleč od sebe sem začul pljuškanje vesel, nato udar ob breg in tiho posmehljivo smejanje . .

S pogledom sem privabil Tookuha, naj mi sledi, in splazila sva se med vrbje, proti kotanji . . Zagledal sem Old Kellerja v indijanski obleki in z barvami v roki, v krogu svojih tovarišev, ki so bili vsi zelo sumljivih obrazov. Med njimi sem opazil tudi Old O' Moora, morilca Indijancev . .

— Danes pojdite vsi v Cheto-matty, da umorimo tega prekletega belca. Jaz dobim njegovo puško, ti, Tom, denar, drugi pa ostalo... —

Torej že v naprej so me delili, kakor da bi me že imeli v pesti. No, delali so račun brez krčmarja...

— Da veste, opolnoči zažgemo vas, nato pa vsi v Kaibab, v Kanjon, saj veste, kje je votlina v skalah... Pa na svidenje...! —

Tudi midva sva odšla, in skrbno zabilasla sledove za seboj. Dovolj sva slišala in videla... Tookuhu sem naročil, da naj reče Ševanojcem, naj pripravijo dosti vode, ker se bo reka kmalu posušila... Vsi so ubogali in njihovi hrbti so se krivili pod posodami, polnimi vode, ki so jih nosili od reke v svoje vigvame...

Proti večeru je Šibabikh pripeljal svoje prijatelje. Ljudstvo je veselo pozdravljalo A-tikija, ki jim je privedel tako pametnega in pogumnega poglavarja... Ko je šel mimo mene, sem mu šepnil na uho:

— Pozdravljen O' Moor! —

O, ko bi Ševanijci vedeli, da imajo v svoji sredi morilca Indijancev... Gostje se so nastanili v Hiši posvetovanja. Splazil sem se v slamo, iz katere je bila koča zgrajena, in slišal sem tole:

— Spoznal me je, mogoče je povedal Indijancem... — je govoril piskajoč glas debelega Plavega Toma...

— Na tó pazijo moji prijatelji... —

Solnce je zahajalo, gore so se bleščale v daljavi, kakor suho zlato, gozd se je svetlikal, reka pa je bila kakor živo srebro...

Če bi stal na nasprotnem griču, bi bil pa videl, kako kuhajo sredi vasi skupno večerjo, in kdor je imel dobre oči, bi bil celo videl in opazil sence, ki so se plazile po travnati savani, proti vasi, ki je stala na griču...

Noč je legla in je mlaj, prava noč za lopove...

— Tookuh, povej prijateljem, naj bedijo do polnoči, naj pripravijo obleko in orožje, zlasti pa vodo... —

Kmalu se je vrnil rekoč:

— Old Typo, opravil sem tvoje naročilo. Prijatelji bedijo in čakajo polnoči... —

Tookuh je mirno obsedel v kotu in kadil kalumet. Sam pa sem se nervozno premetaval po ležišču. To noč sem imel priložnost opazovati najboljše del Indijanske bojne šole. Tookuh se je delal brezbriznega, a v potranjosti mu je

vse trepetalo od pričakovanja. Še sam, ki sem bil navajen smrti gledati v obraz, sem se tresel od pričakovanja...

— Leteča puščica, danes je noč zate. Danes boš lahko tekkel, ampak ponoči je bolj nevarno in tvegano... —

Videl sem, kako so se mu oči zabliškale, kako se mu je telo streslo v mrzličnem krču, toda ni se spozabil in ostal je miren.

— Beli brat, kateri naj bo moj? —

— Saj poznaš Morilca Indijancev... —

— Vem, moj brat si izbere zase večje ribe, toda naj bo... —

Najino šepetanje je prekinilo prasketanje ognja. Pogledal sem na uro: natančno dvanajst. Stopil sem ven. Na več koncih je gorelo. Požvižgam... Dolí, ob reki sem videl bežeče prijatelje Old Kellerja, poglavarja Ševanojcev...

— Tookuh, na delo...! —

Pri prvem žvižgu so prileteli Indijanci in so začeli gasiti svojo gorečo vas. Kmalu je bil ogenj omejen, a moja koča je pogorela do tal. Hoteli so me torej umoriti... Nič mi ni zgorelo, kajti vse svoje premoženje ima pravi mož z zapada zmerom pri sebi... Toda kje je Tookuh z mojo puško? Takoj ko sem ga poklical, jo je vzel, zajezdil svojo kobilo in odhitel za bežečimi lopovi...

Lopovski načrti so se jim ponesrečili. Kaj zato! Ampak, če so ujeli Tookuha. Več kakor pet jih bo lahko premikastil, toda mnogo ljudi izmuči in upeha človeka, in potem ga potlačijo... Tokrat mi je bilo več z Tookuha, kakor pa za vse lopove...

Samo kje je Leteča puščica?

Kakor veste, leži vas Cheto-matty na griču, potem pa je velika ravnina, a za njo se razprostirajo mračni gozdovi, polni romantike, divjine in idiličnosti, polni grozot in veselja, lepih in solnčnih jas, pa tudi skrivnostnih senc... Takšen je bil pragozd, ki je oklepal Ševanjsko vas, in nekje v tem gozdu je moral biti Tookuh, toda kje...? Zajahal sem Uha, zažvižgal in odgovoril mi je žvižg iz gozda. Če ni bil samo odmev? Kaj lahko! Nič ne de, pripravil sem se za skrajno silo, pregledal samokresa in pištoli, jih nabasal; imel sem štiri in dvajset strellov na en mah, in pognal sem mustanga v smer žvižga... Hiteti sem moral. Tookuh je imel mojo puško iz mesta Lancaster. Bila je mnogo vredna, in škoda bi jo bilo izgubiti... (Dalie)

Živa shramba za vodo

Na sliki vidite velbloda ali kamelo, ki živi v puščavni. Velblodi so zelo koristne živali; neštetim ljudem so že rešili življenje. Velblod napolni svoj

izredno velik želodec z vodo in jo potem oddaja žejnim ljudem, ki potujejo skozi puščavo.

LOJZE ZUPANČ:

Ukleti zvon

Belokranjska

V Pustem Gradcu pri Dragatušu so kmetje obesili v zvonik nov zvon. Račli bi takoj, ko so delo dovršili, poijklasihi, kakšen glas ima zvon. Vedeli pa so, da zvona prej ne smejo razmajati v glas, dokler ne bo krščen.

Bil pa je v vasi nestrpnež, ki ni mogel čakati, da bi prišel duhovnik in obli zvon z blagoslovljeno vodo. Pod večer, ko so sosedje legli k počitku, se je odhitotapil zdoma, se prihuilji do samega zvonika in se obesil na vrv: in po vsej Beli Krajini se je razliha brnasta pesem novega zvona...

Toda le za kratek čas. Ni se je zvon povse mumiril, že je prišepal pod zvonik sam vrag in zarjul:

»Kar ni krščno, je moje! Kdor ko ni je zvon obudil v življenje preden je bil krščen in blagoslovljen, je meni dobro služil!»

~~Tako je dejal in potegnil se vrac a~~

takšno silo, da mu je zvon padel iz zvonika naravnost v naročje. Vrag pa — ne bodi len — je zvon uklel in ga brz ponesel v globoki tolmun pod mlin na Nerajčici.

Ko so naslednje jutro prišli domačini k cerkvi, da bi krstili nov izvon, je bil zvonik prazen. Pričeli so iskati izgubljeni zvon. Po dolgem in trudapolnem iskanju so ga našli v tolmunu. Uganili so, da jim je zvon sam vrag ukral ter ga vrigel v vodo, zatorej so se domenili, da ga bodo dvignili iz tolmuna ter ga znova obesili v zvonik.

Po stari navadi pa ji mje dejal vaški župen, ki je bil star mož in velik pametnjak:

»Možje, zvon bomo dvignili le tedaj, če pri delu nihče ne bo spregovoril vse joflej, dokler ne bo zvon spet na svojem starom mestu.»

»Dobro,« so rekli možje, »molčali bomo.«

In so prišli domov po vrvi ter navezali nanje zvon, da bi ga potegnili

iz tolmunca. Bil pa je med njimi mlad gospodar, ki je bil pozabil, kaj jim je naročil župan. Preden so se možje upr-

li v vrvi, da bi dvignili bronasto breme iz vode, je tisti po starj navadi dejal:

»Pomozi Bože! Hajd!«

In vsi hkrati so potegnili za vrv. Toda vrv se je pri priči odrgala; in vsi možaki so popadali na tla...

Prepozno so se domislili kako in kaj, ko pa so se spomnili, da se jim je vrv utrgala zato, ker je bil oni spregovoril, so navalili nanj, da bi ga nabili. A on jim je ušel. Jezljivi sosedge pa so se pognali za njim in kričali:

»Budalo. varuj se, da te ne uhitimo...«

In oni se je kajpak varoval! Tekel je in tekel... Še danes menda teče, sosedge pa za njim, ker od takrat se ni še nihče povrnil nazaj v vas.

Ukleti zvon pa se je še globlje udrl v tolmun. Dandanes Belokrajinci nič več ne poizkušajo, da bi ga rešili. Le tistemu, ki pride v Pusti Gradec zijala prodajat, ponosno razkazujejo pod zvonikom v kamen vtisnjeno kopito in govore, da je to sled od vraga, ko se je bil takrat uprl s svojo šanto v kamnita tla, da je potegnil zvon nizdol.

Mala prijateljica živali

V jedilni sobi so sedeli: gospod in gospa Smodnikova, teta Mica in nečak Jože; pili so kavo in čitali časnike. Zunaj je besnela nevihta in težke kaplje so udarjale na okna.

Zdajci so se odprla vrata in v sobo je stopila mala deklica, premočena do kože. Prišla je iz šole.

»Atek, mamica!« je veselo vzkliknila, »glejta, kaj sem našla na ulici!«

In Anica si je previdno odpela dežni plašč in prikazala se je suha, umazana, mlada mačka, ki jo je dekletce stiskalo k sebi.

Anica je pričakovala veliko iznenađenje in veselje, a namestu tega je teta Mica ogorčeno kliknila: »Fej, kakšna ostudna žival!«

»Zakaj in kje si jo pobrala?« je vprašal oče z osornim glasom. »Takojo nesil nazaj, kjer si jo pobrala, in umij si roke!«

Anica pa je stiskala mačico na svoje srce in mirno odvrnila:

»Rešila sem jo smrti, zakaj lačna in bolna je in zdaj jo bom negovala. Zvečer, ko jo okopam, bo lepša od vas vseh!«

Oče je nagrbančil čelo in velel: »Meni nič mar, če bo lepa ali ne. Ne trpip v hiši živali in svetujem ti, da me takoj ubogaš!«

Zdajci pa se je Anica nečesa domislila: »Dobro, vrgla jo bom na cesto! A vi si lahko čestitate!«

»Kaj naj to pomeni,«

»Podgane vas bodo pojedle, če ne bomo imeli mačke v hiši!«

»Podgane? Če bi bile podgane v hiši, ne bi nič nasprotoval zaradi tvoje grde mačke...«

»In potem bi smela obdržati to zlato malo muciko?«

»Da, potem že... Toda v hiši nimamo podgan!«

»Motiš se, atek!« je vneto ugovarjala Anica. »V moji sobi jih je nič koliko! Ponoči letajo iz kota v kot in cvilijo, da me je kar groza!«

»Dobro, obdrži mačko, toda jaz se moram sam prepričati, če so res podgane v tvoji sobi!«

»Dobro, atek, še nocoj ti jih pokazem!«

Še preden oči očeje je zapustila Anica

obednico in do večerje ni bilo videti ne nje ne mačke.

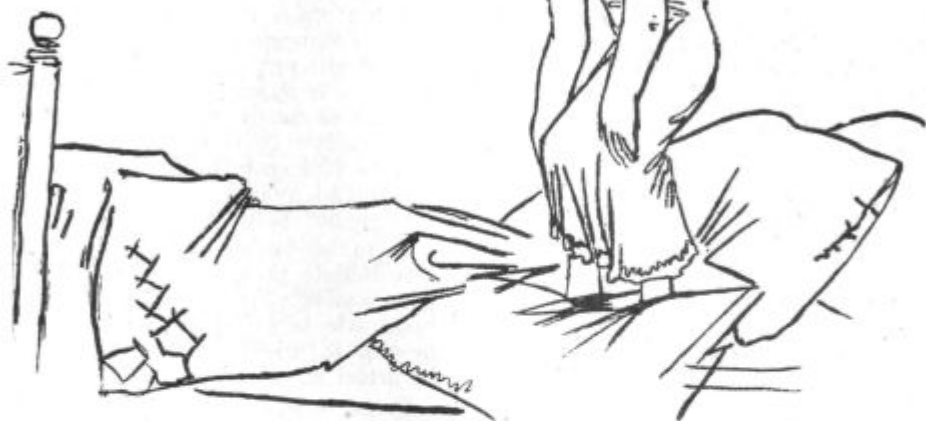
Molče je sedla k večerji in komaj je spraznila svoj krožnik, že je vstala in se poslovila od staršev, češ da je utrujena in da pojde spat.

Člani rodbine so ostali v jedilnici in igrali karte. Kmalu so začuli iz Aničine sobe strašno vpitje: »Mama! Atek! Pridita hitro!«

Vsi so hiteli v njeno sobo in našli

sem že morala izgubiti mačko, naj mi ostane vsaj ta živalica!«

Oče jo je osuplo pogledal. »Menda

Anico stoječo na postelji. Z rokami si je ovijala nočno srajčko okoli nog in jecljaje pripovedovala:

»Podgane! Spet so skakale po sobi naokrog. Atek, če mi ne verjameš, pa poglej v mojo omaro. Tam jih je gotovo vse polno. Če odpreš vrata omare, bodo skočile ven in moja mačkica jih bo pojedla!«

»Dobro,« je dejal oče nejevoljno in odprl omaro.

Nič se ni zganilo. Ena, dve, tri, deset, petnajst minut je minilo in še vedno se ni nič zganilo. Oče je postajal nejevoljen in je z dolgo palico potrkil na omaro. To je imelo uspeh. V naslednjem trenutku je skočila velika, debela podgana iz omare, mimo navzočih naravnost proti mački, ki je stala v kotu sobe. A mačka, namesto da bi se vrgla na sovražnika, je povsila rep, skočila skozi odprto okno na ulico in ni je bilo več na izpregled.

Vsi so se smejali. Oče pa se je spravil sam na lov na podgano. Kmalu jo je zopet našel in ko jo je baš hotel s palico lopniti po črni glavici, se mu je vrgla Anica jokaje pred noge? »Ni-kar, ljubi atek, prosim te, nikar! Če

nisi znorela! Čemu naj ti bo ta zoprna žival!«

»To ni zoprna žival! To je ljubek morski prašiček, ki sem ga davi zaklenila v omaro.«

»Pa zakaj si vendar kupila to žival?«

»Ker nisem nikjer mogla kupiti podgan...«, je ihtje zajecjljala Anica.

Berčič Janko, dijak:

Koš strica Matica

Ne mislite, da je to majhna stvar, ki bi pustil jo v zavar.

Veliko žrelo ta pošast ima, ki sita nikdar ni in ni bila.

Ze pisem dvoje stricu sem poslal, vse v žrelo zmaju je zmetal. Od zdaj pošasti prizanašal več ne bom pripasal sabljico si ostro bom!

Pa v Ljubljano belo bom prišel, strašnega zmaja ob glavo bom del. Gotovo mi bodo Jutrovčki hvaležni

[za to, da huda zver njih piceca več črta ne bo.

Zgodba o beraču

Zivel je berač, hodil je od hiše do hiše in prosil vbogajme. A stražnik mu je grenil življenje; zahteval je odstotke od miloščine, ki jo je nabral. Zato se je berač zaobljubil Bogu: »Ko bi bil stražnik, bi ti povečal in okrasil svetišče...«

In Bog je rekel: »Bodi!«

Tako je berač postal stražnik, zapovednik beračev, svojih nekdanjih tovarišev. Takoj jim je povišal davke, kajti hotel je povečati in okrasiti božje svetišče.

Nezadovoljni berači so se pritožili pri cesarskem namestniku. Ta se je razhudil in mu hotel vzeti službo. A ponoči je stražnik prosil Boga: »Namestnik je mogočnejši od mene. Daj, da bom jaz namestnik! Postavim ti novo, lepo svetišče.«

In zopet je rekel Bog: »Bodi!« — in berač je bil cesarski namestnik.

Pa je prišel v deželo cesarski nadzornik. Ker mu namestnik ni prinesel dovolj daril, se je pritožil pri cesarju:

»Novi namestnik je bolj nezmožen od njegovega prednika, poleg tega tudi izkorišča ljudi.«

Cesar je ukazal, naj ga zapode iz službe.

A namestnik je prosil Boga: »Glej cesarski nadzornik je bolj vpliven kakor jaz. Daj mi njegovo službo in postavim ti ogromno zlato svetišče!«

Bog je ugodil njegovi prošnji in namestnik je postal cesarski nadzornik in je tako izsesaval ljudstvo, da se mu je upro. Da bi pomiril besno množico, ga je cesar obsodil na smrt.

Nadzornik pa je prosil Boga: »Glej, cesar bi moral biti, da bi mogel v miru dovršiti tvojo stavbo... O, tedaj bi ti postavil po vsem cesarstvu zlata svetišča!«

»Bodi!«

Sedaj je bil naš beraček cesar, zapovednik svojega ljudstva. V rumeni nosilnici so ga nosili na sprehod, sledila mu je dolga vrsta dvorjanov, na vzhodu in zapadu je imel ogromne zlate palače. Lahko bi bil srečen, a nebesa mu niso bila naklonjena: odkar je bil zavladal, ni več deževalo. Eno leto, dve leti, tri leta. Ljudstvo je kričalo: »Smrt cesarju!« — A cesar se je obrnil do Boga: »Gospod, dvigni me na nebo. Zemlja se mi je zastudila!«

In Bog ga je spremenil v solnce, saj

je solnce višje od cesarja in gospoduje vesoljstvu. Toda nenadoma mu je siv oblak zakril obraz. »Bedni oblaček močnejši si od menel« je zastokalo solnce.

In Bog ga je spremenil v oblak; in ker je bil oblak, je venomer sipal dež, da bi odpomogel obupni suši. In je deževalo, deževalo, deževalo... Poplava je bila hujša od suše, zemlja in ljudje so tonili. Tisočeri obupni klici so segali do neba. A oblak se ni usmilil, saj je njegova dolžnost, da siplje dež. Nenadoma pa se mu je postavila na pot gora, da ni mogel naprej. Zato si je zaželel biti vrh gore, da bi bil najvišji, največji in najmočnejši.

Želja se mu je izpolnila.

S svojimi gozdovi je zadrževal oblake in vsrkaval vodo. Ljudstva so bila neskončno hvaležna in navdušena. Začela so ga častiti kakor boža.

A male, bedne kačice so venomer izpodjedale goro. Po tisoč letih se bo gora zrušila. To je vznemirilo novega boža: »Še je nekaj močnejšega od mene«, si je mislil, se spremenil v kačo in pričel izpodjedati goro.

Pa se je prikazalo dvoje rok. Za šalo so lovile kače, živele pa so od beračenja. Ujele so bile že mnogo kač in jih vtaknile v črno, neprijazno vrečo. Zato si je kača zaželela biti krotitelj kač in je postala zopet berač. Kajti berač je najmočnejši.

Jožef Mihelič-dijak:

Majdična punčka

Majda ima punčko malo,
res prav srčkano in zalo,
plave kodrčke ima
in še jokati se zna.

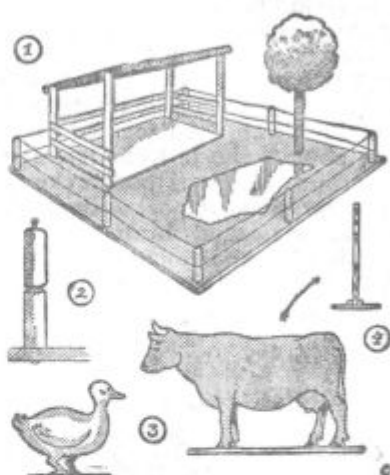
Po vse dneve jo pestuje,
zdaj jo obleče, zdaj obuže;
ko pa noč se naredi
v posteljo jo položi.

In vso noč se vam ne gane:
dokler Majdica ne vstane;
včasih dolge so te »ture«
paš tja do desete ure...

Kmečko dvorišče za bratca

Glavno poslopje lahko napravite iz navadnega cigarnega zabojčka tako, da stranice preprosto oblepite z belim ali rumenim papirjem. Na papir potem naslikajte vrata in okna. Obrazec 1) vam kaže izdelovano hišo, ostale slike pa vam pojasnjujejo, kako jo je

deščice cigarnega zabojčka. Obrazec 1 in 2 kažeta vrtna vrata in del ograje. Za tečaje pri vratih uporabite ozke trakove iz usnja. Obrazec 3 predstavlja vodnjak na vedro, ki ne sme manjkati na nobenem kmečkem dvorišču. Napravo izdelajte po sliki iz tankih

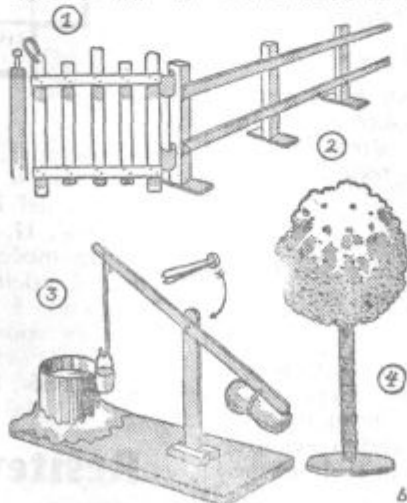
treba zgraditi. Iz obrazca 2) je razvidno, da je uporabljen za eno strešno polovico kar zabojčkov pokrov, na tega pa je prilepljen primeren kos lepenske kot druga strešna polovica (obrazec 3). Z 2 trikotnikoma, izrezanimi iz lepenske, zakrijte odprtini, ki nastajata spredaj in zadaj (obrazec 4). Streho prevlečete z rdečim papirjem, ali pa jo primerno poslikajte. Kako naj bosta poslikana trikotniška ustavka, kaže obrazec 5. Dimnik izrežite iz manjšega kosa lesa (obrazec 6) in ga dobro pritrdite s klejem na sredo slemena. Spodaj ob vratih prilepite še lesen stebriček, ki predstavlja prag.

Različne ograje in plotove napravite iz tankih lesenih lestvic, ki jih je treba zbiti skupaj z zelo drobnimi žeblički in na spodnjih koncih opremiti s posebnimi podstavki, izrezanimi iz

letvic. Za pritrditev vzvoda na pokončni stebriček poiščite žebliček, s kakršnimi spenjajo trgovska pisma, za protiutež pa podolgovat, primerno velik kamen ali kos kovine. Na nasprotnem koncu vzvoda obesite verižico, a na to majhno vedro. Vodnjak kot tak izvršite iz dobro osnažene konzervne škatle ter ga pritrdite na temeljno desko z žebliči, s klejem ali s sadro. Če primešate sadri nekoliko vodne barve, n. pr. zeleno, bo učinek še popolnejši. Za krošnjo pri drevesih (obrazec 4) naj vam rabi košček gobe, za deblo pa kos protja, pri katerem luba ni treba odstranjevati. Podstavek je okrogla ploščica, izrezana iz lepence ali iz deščice cigarnega zabojčka.

Na hitro roko lahko napravite takih dreves celo vrsto.

Sedaj pa si zgradite na širši deski še živinsko ogrado. Kjerkoli na tej de-

ski prilepite košček zrcala in že imate ribnik, da si lepšega ne morete misliti. Poleg ribnika postavite drevo. Ako prevlečete vso podlogo z zelenim krepastim papirjem, dobite trato, kakršno je malokje najti. Pokončne stebričke pri ograji napravite iz lesenih držajev za zavoje, ki jih povežite med sabo s tanko jekleno žico. Obrazec 2 vam pojasnjuje, kako so pokončni stebri pritrjeni na podložno desko. Domačo živino in perjad, ki spada v tako ogrado, si lahko kupite za mal denar v vsaki trgovini z igračkami, če ste pa količkaj spretni, si boste tudi to sami izdelali. V obrazcu 3 imate dvoje vzorcev takih živali, med tem ko vas obrazec 4 pouči, kako je treba izrezljanima primeroma napraviti podstavke.

Takšno lično kmečko dvorišče bo vašemu mlajšemu bratcu pripravilo brez dvoma mnogo zadovoljnih in veselih uric. Zato se ne obotavljajte in se čim prej lotite dela.

Česar naši „Jutrovčki“ še ne vedo ...

V arktičnih pokrajinah blizu severnega tečaja so naši raziskovalci že 762 raznih vrst cvetlic — medtem ko niso našli v okolici južnega tečaja še niti ene cvetoče rastline.

★

Parizani porabijo vsako leto dvajset milijonov frankov za sveže cvetlice.

★

Evkalipt raste petkrat hitreje od vsakega drugega drevesa. Cepiči zrastejo v enem dnevu za deset do petnajst centimetrov. Desetleten evkalipt je visok trideset do pet in trideset metrov.

★

Največ ljudi, katerih starost presega štirideset let, je v enamerjanih drž...

vilom prebivalstva v Franciji. Zdravniki domnevajo, da je to posledica lahke hrane.

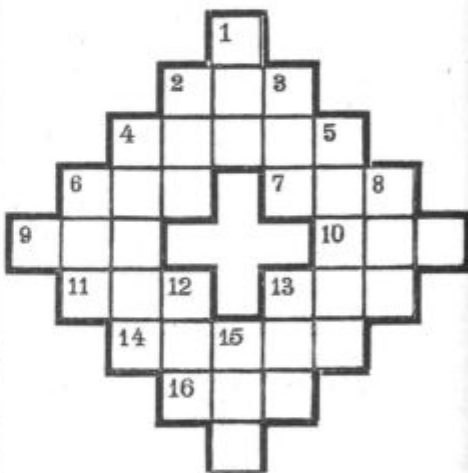
★

Človek je edino bitje, ki ima popolnoma navzdol obrnjene nosnice.

Vprašanja za bistro glavice

1. Kaj je bilo domnevno preje tam, kjer leži zdaj Mrtvo morje?
2. Kje so največji premogovni rudniki v Evropi?
3. Iz česa v glavnem sestoji človeško telo?
4. Zakaj imenujemo prisiljene ali hinavske solze »krokodilove solze«?
5. Katera kovina je dražja od zlata?
6. Katera kovina je dražja od platine? (Odgovore objavimo prihodnjo nedeljo.)

Križanka

Vodoravno: 2. poljsko orožje; 4. uradni znak; 6. rastlina; 7. življenje v spanju; 9. del živalskega telesa; 10. afriški ptič; 11. naglo gibanje; 13. krotilni pripomoček; 14. vodna cvetica; 16. mlečni izdelek.

Navpično: 1. posoda; 2. nosilec pomembnega sporočila; 3. oblačilni pripomoček; 4. ostanki po gorenju; 5. sport; 6. svak; 8. del dneva; 12. ptič-pevec; 13. iglasto drevo; 15. čut.

Rešitev križanke

Vodoravno: 4. šibenik; 7. lazar; 8. kolendar; 9. ara.

Navpično: 1. milga; 2. jezzenog; 3. lina; 4. balne; 6. meda